

Jádrinec staroby

Umbrtka

Kdo si ústa plní plody sadů
A proklíná těch plodů tuhá jádra
Které mučí jeho hltavost
Neví, že jen pro ně žila dřeň

Vrásčité staré obličej
Jsou právě jako vyschlé plody
Bez vody se osaměle plouží
Mezi rozmočeným papírem
Nevědí již, jak poskládat slova
Dýchají vzájemně své nemoci
Z obvazů v dopoledních tramvajích
Kde mají výsadu sedu
Paměť a zuby vykotlané
Žádné moudrosti se nedobrali
Ale pod záhyby mrtvé kůže
Drobné jádro se převaluje

Z nečisté mlhy, nasáklé prachem
Z kovových pilin a nejmenších střeptů
Které po léta vnikaly v póry
V žluknoucí tělo, jádrinec staroby

Plni nevědomosti a chladu
Procházeli ranními ulicemi
Kradli z popelářních oltářů
Ve stínu odvěkých továren
Když zvedli zraky ke komínům
Snad pocítili cosi jako údiv
Ten hrudku zavrtanou v hlenu
Obdařil matným přísvitem
Když ti, kdo tak obcovali s prázdňem
Spánku se navždy, cele odevzdají
V ulici, již šli nejčastěji
Vyroste trs krásného plevele.